

ната и почваха да различаватъ бѣлитъ зайци по вълнитъ. Жоржета внимателно следѣше пжтя имъ. Ето, тамъ се появява единъ, почва да скача встрани, удължава се и тръгва напредъ. Расте, расте — а изведнажъ друга вълна го настигне и погълне, и Жоржета се вглежда за другъ.

Тя познаваше всѣки параходъ, който пристигаше или напускаше пристанището. Когато се задаѣше нѣкой голѣмъ международенъ скитникъ, тя разпознаваше по флага националността му, мжчеше се да отгатне кой е, захвърляше настрана работата си и бързаше къмъ пристанището. Посрѣщаше го заедно съ децата и гражданитъ и, щомъ отъ парахода почнѣха да слизатъ пжтници и моряци, тя отиваше на гимиджийската скеля, дочакваше моторницата на дружеството и оживено разправяше:

— Богдане, пристигна Antwerpen. Иде отъ Каиро. Утре заминава за Кюстенджа. Ти докога ще работишъ?

— Защо питашъ?

— Нѣма да идвашъ чакъ у дома, азъ ще те дочакамъ тукъ. Богдане, нека прекараме вечерята съ моряци отъ Antwerpen! Толкова отдавна не сме разговаряли съ хора...

— Но, Жоржета, оня день нали бѣхме съ Джимъ и Гундеръ отъ петролния танкъ!

— Да, но тѣ не идѣха отъ югъ, а отъ Америка... То е съвсемъ друго.

— Добре, — завършваше Богданъ разговора. — Искахъ днесъ да прекарамъ у дома, но щомъ настоявашъ...

— Киро нали сжщо ще дойде съ насъ? —